

фонлів установ організації різних форм власності інших структур у тому числі міжнародних заінтересованих та задіяних у вирішенні питань соціальної адаптації військовослужбовців.

Список використаних джерел:

1. Битяк Ю.П. Адміністративне право (Управління адміністративно - політичною діяльністю: управління обороною): наук.-метод. та навч. посіб. / Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дьяченко; за ред. Ю. П. Битяка. – К.: Юрінком Інтер, 2005. – 477 с.
2. Закон України про військову службу правопорядку у Збройних Силах України: за станом на 13 трав. 2014 р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – Київ: Парлам. вид-во, 2014р.
3. Закон України про Збройні Сили України: за станом на 6 груд. 1991р. / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – Київ: Парлам. вид-во, 2014 р.

Основні напрями адміністративних реформ у західній Європі

Гуменюк Ж.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Сергеев І.С.*

Адміністративні реформи в різних країнах відбуваються за допомогою різних стратегій, що залежать від часу та особливих умов. Проте існують до певної міри спільні завдання започаткування і впровадження цих реформ, що спрямовані на підвищення ефективності, дієвості та підзвітності управлінських структур, децентралізацію, передавання функцій на нижчі рівні управління, зміцнення самоврядування, покращення результатів діяльності органів влади, приватизацію та залучення суб'єктів недержавного сектору до надання послуг, розв'язання проблем глобального характеру.

На сьогоднішній день не існує держави, яка не була б зацікавлена в пошуку найбільш ефективних інструментів реалізації цих цілей. Одним з таких інструментів, загальним для більшості зарубіжних країн, таких як, Великобританія, Франція, Німеччина є орієнтація діяльності органів державного управління на концепцію управління за результатами. Не всі перераховані країни мають великий досвід реалізації даної концепції, багато хто тільки починає її впровадження.

Незважаючи на це, вивчення досвіду як можна більшого числа зарубіжних країн є актуальним завданням, оскільки впровадження концепції управління за результатами в державний сектор є першочерговим завданням будь-якої держави.

Адміністративна реформа у Великій Британії у 80-х і на початку 90-х років ХХ сторіччя ставила за мету підвищення повноважень вищих посадових осіб виконавчої влади над розробкою й реалізацією державної політики з пізнішим наголосом на децентралізації. Прем'єр-міністри Маргарет Тетчер (1979–1990) і Джон Мейджор (1990 - 1997) створили напівавтономні відомства, відповідальні за надання послуг населенню в різних регіонах за допомогою централізованого програмного адміністрування. Цей реформаторський підхід носив назву «Наступні кроки» і робив наголос на централізованій розробці державної політики в Кабінеті Міністрів Великої Британії.

Адміністративна реформа у надзвичайно централізованій Японії відбувалася в схожому напрямку. Починаючи з 1980 року було ухвалено декілька загальних або так званих «пакетних законів», які скоротили процедури «Кіан інін джиму» (централізовано встановлені функції префектів, мерів і керівників провінцій та муніципальної влади). Інші реформи включають

приватизацію трьох найбільших державних корпорацій, реорганізацію та зміцнення керівництва Кабінету Міністрів і його управлінь. Для сприяння розробці політики децентралізації було засновано п'ять різних комісій. Їх завданням була класифікація 275 повноважень, що їх органи місцевого самоврядування можуть виконувати у співпраці з центральним урядом та під його керівництвом, та близько 400 інших, що їх вони можуть виконувати як суто самоврядні функції автономних органів влади.

Реформи у Франції певною мірою відбувалися за схожою схемою. Вони стосувалися розширення субнаціональної автономії, скорочення функцій центрального уряду, ослаблення ролі префектів та створення автономного регіонального рівня. Ці реформи формально були схвалені у 1982 році за більшістю соціалістів в парламенті, вони були впроваджені протягом значного періоду часу. У 1980-х і 1990-х роках було ухвалено понад 40 законів і 300 декретів, пов'язаних з організацією та повноваженнями органів місцевого самоврядування. Було запроваджено трирівневу структуру субнаціональної влади, що включає 36500 комун, 96 департаментів і 22 регіони, я територіальні одиниці. Кожен рівень є незалежним від інших рівнів, має виборні ради і ширші можливості субнаціональної автономії. Перфект перестав бути виконавчим органом департаменту як місцевого колективу, його функції перейшли до голови генеральної ради. Тепер департамент, як самоврядний територіальний колектив, став управлятися виключно виборними органами влади.

Враховуючи досвід зарубіжних країн, можна зробити висновок, що для вдосконалення адміністративного реформування в Україні, було б доцільно забезпечити:

- формування ефективної організації виконавчої влади як на центральному, так і на місцевому рівнях управління;
- формування сучасної системи місцевого самоврядування;
- запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування
- надання державних та громадських послуг;
- організація на нових засадах державної служби та служби в органах місцевого самоврядування;
- створення сучасної системи підготовки та перепідготовки управлінських кадрів;
- запровадження нового, більш досконалого адміністративно-територіального устрою.

Для здійснення цих завдань по проведення адміністративно-правової реформи необхідно: по-перше, створити нову законодавчу базу; по-друге, створити нову систему органів державного управління; по-третє, організувати перекваліфікацію старих кадрів та забезпечити навчання нових кадрів, і по-четверте, це забезпечити наукове та інформаційне забезпечення системи державного управління.

Список використаних джерел:

1. Василенко І.А. Адміністративно-державне управління в країнах Заходу М.2001-148с.
2. Якушев А.В. Державне та муніципальне управління М.2008 – 231с.
3. Ажулін А.М. Адміністративне управління Орел 2006 – 238с.
4. Закону Франції Про регулювання державної служби від 12 квітня 2000 р.